

problemer ved egne kræfter, ved egne midler. Mange steder i landet ser man selvbyggeriet i gang, og det er slet ikke dårlige huse, disse mennesker opfører. Jeg har set eksempler på udmærkede huse på 60—80 m² beboelsesareal, som står ejerne i 8 000—12 000 kr. foruden grund og eget arbejde, og som indeholder, hvad man med rimelighed kan forlange af w.c., vand og lysinstallation. Alt kommer måske ikke på een gang, men disse huset er i hvert fald at foretrække for en meget stor part af de lejligheder, som i øjeblikket findes i byerne, og som dog må anvendes under de nuværende forhold.

Men disse selvbyggerhuse anvendes kun i visse kommuner, fortrinsvis i landkommuner. Der, hvor der er virkelig brug for dem, ved de større byer, forhindrer myndighedernes byggevedtægter, bygge love og byplaner dette byggeri. På dette område kan nævnes mange eksempler på uforståelige indgreb og forbud. Ja, visse steder er man gået så vidt at forlange delvis opførte huse revet ned igen, fordi de tilfældigvis er kommet i konflikt med bestemmelser i de forskellige love om reguleringer. Der skulle her være et område, hvor ministeren ved brug af sine beføjelser til dispensationer fra lovgivningen ville kunne lette meget og fjerne megen harme over forbud, som føles fuldstændig uberettigede, navnlig under disse forhold. Mener ministeren ikke, at dispensationer kan klare det hele, er der al mulig grund til at undersøge, om man ikke uden skade kan lade en række forskellige bestemmelser i byplanlov, bygge lov og byggevedtægter hvile til bedre tider.

Der er for mig ingen tvivl om, at en fornuftig og lempelig administration fra ministerens side og eventuelt henstillinger til kommunerne ville give som resultat, at mange unge og dygtige mennesker ville gå i gang med den opgave at skabe sig egne hjem uden at anråbe staten om lån eller tilskud eller garanti. Når der allerede nu med de snærende bånd på initiativet og under skattevilkår, som konsekvent straffer værdiskabende indsats selv i fritiden, alligevel er folk, som tør gå i gang, hvor mange vil der så ikke blive, når båndene løsnes, for slet ikke at tale om hvad der kunne opnås, hvis man førte en lempeligere skattepolitik overfor sådant initiativ.“

Indenrigs- og boligministeren gav i sin svartale udtryk for en velvillig indstilling overfor det lette byggeri, som man ville bestræbe sig for at lægge de mindst mulige hindringer i vejen for. Ministeren havde indtrykket af, at forespørgslen forsåvidt var „i særlig grad berettiget, som udviklingen har ført til, at vi har stillet og stadigvæk stiller meget betydelige krav til den, der vil gå i gang med et byggeri. Vi må gennearbejde alle de herhenhørende spørgsmål og se at få det gjort så hurtigt som muligt, sådan at vi kan blive klar over, i hvilken udstrækning vi kan give afkald på disse krav.